

Ἐπιγραφή ἐπὶ τῆς θύρας Ἰατροῦ « Β . . . χειρουργο-
μαϊευτῆς τοῦ στρατοῦ. »

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

« Ὁ Κοσ καὶ ἡ Κα Leroire παρακαλῶσι τὸν κ. τὴν κ. καὶ τὴν Δεσποινίδα Tréfort νὰ τοῖς κάμωσι τὴν τιμὴν νὰ διέλθωσιν μετ' αὐτῶν τὴν ἐσπέραν τῆς 6ης Ἰανουαρίου 1881. »
(θὰ χορεύσωσι).

Ἡ πρόσκλησις αὕτη ἀνεγνώσθη μεγαλοφώνως, ἐν τινι κομψῇ αἰθούσῃ τῆς ὁδοῦ Lafon, ἐν Μασσαλίᾳ, παρ' ἀνδρὸς πεντηκονταετοῦς, ἔχοντος ὄψιν συμπαθητικὴν καὶ σοβαρὰν, καὶ καθημένου παρατῆγωνία τῆς ἐστίας, ἐν ἧ ἔκαίε λαμπρὸν πῦρ.

— Ἐ! λοιπὸν ἀγαπητῆ μου, εἶπεν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὁ κ. Tréfort, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, καθημένην ἀπέναντι αὐτοῦ, ἰδοὺ καλὴ εὐκαιρία διὰ τὴν Μαγδαληνὴν ἵνα εἰσαχθῇ εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ἀγαπητῆ ἡμῶν θυγάτηρ συμπληροῖ ἤδη τὸ δέκατον ὄγδοον αὐτῆς ἔτος, ὅθεν εἶναι καιρὸς νὰ παρουσιάσωμεν αὐτὴν ἐπισήμως εἰς τοὺς φίλους μας.

— Λησμονεῖς Κάρολε, ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε ἀκριβῶς ἡ τῶν Φώτων, καὶ ὅτι τὴν ἐσπερίδα ταύτην ἀφιερῶμεν πάντοτε εἰς τοὺς φίλους Delrat; Δὲν δυνάμεθα ἀληθῶς νὰ παραλείψωμεν τοῦ νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν κατὰ παράδοσιν οἰκογενειακὴν ταύτην ἑορτήν, ἣν ἡ ἀνάδοχος τῆς Μαγδαληνῆς θέλει μεταβάλλει εἰς μικρὰν μετὰ χοροῦ ἐσπερίδα πρὸς τιμὴν τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς ἀναδεκτῆς.

— Διάβολε! ἐφώνησεν ὁ κ. Tréfort κτυπῶν τὸ μέτωπον, εἶναι . . .

— Ἐπιμένεις λοιπὸν διὰ τὸν χορὸν τοῦτον; ἐπανελάβεν ἡ κ. Tréfort, ἀφήσασα πρὸς στιγμὴν τὴν ἐργασίαν της, ὅπως παρατηρήσῃ κάλλιον τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ συζύγου της. Ἐχεις ἀφορμὴν τινα, δι' ἣν ἐπιθυμεῖς νὰ ὀδηγήσῃς ἐκεῖ τὴν θυγατέραν μας;

— Ἐμάντευσας τοῦτο Μάρθα. Ἐπεθύμουν τῷ ὄντι νὰ σοὶ παρουσιάσω νέον τινὰ, δι' ὃν μοι εἶπον πολλὰ καλὰ καὶ ὅστις ὡς ἐκ τῶν εἰσοδημάτων καὶ τῆς καταγωγῆς του, ἤθελεν εἶσθαι καλὸς σύζυγος διὰ τὴν Μαγδαληνὴν. Θέλεις μοι εἶπει ἴσως ὅτι εἶνε πολὺ νέα, καὶ ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ὀμιλήσωμεν αὐτῇ περὶ γάμου, καθ' ὅτι θαμβουμένη ἐκ τοῦ πρώτου χοροῦ, ἐν ᾧ θὰ παρασταθῇ δὲν θέλει σκέπτεται πλέον ἢ τὰς πολυαριθμοὺς ἡδονὰς ἃς θὰ τῇ προξενήσῃ ἡ ἔνωσις αὐτῆς μεθ' ἐνὸς νέου καὶ διακεκριμένου ἐπάρχου. Ἄλλ' εἶναι τόσον καλὸν συνοικέσιον! ἄλλωστε τὸ σχέδιόν μου δὲν εἶναι νὰ ἐπιταχύνω τὸν γάμον. Ὁχι. Θέλω μόνον καὶ χωρὶς ἀμφότεροι νὰ ἐννοήσωσί τι, νὰ κατοπτρεύσω ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἤ-

θελε προξενήσῃ ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον. Εἰξεύρω καλῶς, προσέθηκεν ὁ καλὸς πατήρ, ἀνορθῶν τὴν πολιὰν κεφαλὴν του καὶ μειδιῶν διὰ τοῦ καλοῦ εἰκείου μειδιάματος ὅπερ ἐλάμπρυνεν ὅλην αὐτοῦ τὴν φυσιογνωμίαν, εἰξεύρω καλῶς, ὅτι, ἡ κόρη μου εἶνε μαργαρίτης καὶ ὅτι ἤθελεν εἶναι πολὺ δύσκολος ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἤθελε τὴν εὐρη τῆς διαθέσεώς του, ἀλλὰ προσέτι . . . εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν θέλουσι παρευρεθῆ καὶ ἄλλαι θελκτικαί, νεάνιδες, ὁ δὲ κ. Vaillae δυνατὸν νὰ ἔχη κλίμασιν μᾶλλον πρὸς τὰς μελαχρινὰς. ἐνῷ ἡ Μαγδαληνὴ εἶνε ξανθὴ!

— Κἀγὼ, Κάρολε, ἤμην ἐτοιμὴ νὰ σοὶ εἶπω μυστικόν τι, ἅμα ἤρχισας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προσκλήσεως ταύτης. Ἦθελον σοὶ ὀμιλήσει περὶ τινος σχεδίου ἀναλόγου ὅπερ συνέλαβεν ἡ καλὴ κ. Delrat, καὶ ὅπερ κρατεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς ζωηροτάτης ἀγάπης, ἣν τρέφει διὰ τὴν Μαγδαληνὴν. Ὁ υἱὸς στενῆς αὐτῆς φίλης, νέος διακεκριμένος δικηγόρος τῆς Ioues, διατρίβων κατ' αὐτὰς ἐνταῦθα, φέρει κατ' αὐτὴν πάντα τὰ ἀπαιτούμενα εἰς καλὸν καὶ θελκτικὸν σύζυγον προσόντα. Ὁ κ. Albert Rosly θέλει παρευρεθῆ εἰς τὴν ἐσπερίδα, ὅθεν θὰ γνωρισθῶμεν μετ' αὐτοῦ. Ἡ παλαιὰ φιλία, ἣτις μᾶς συνδέει μετὰ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Delrat, μοι ἐπέτρεψε νὰ πιστεύσω ὅτι θέλεις ἰδεῖ με ὄμμα εὐμενὲς τὸν παρ' αὐτῶν προταθέντα νέον μνηστῆρα, ὅστις ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὴν κατὰ τῆς ἐλευθερίας του διυφαινομένην μικρὰν συνωμοσίαν.

— Δικηγόρος εἶπας; πλήρης προτερημάτων καὶ προσόντων, τοῦτο μ' εὐχαριστεῖ πολὺ, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ τίτλου τοῦ διδάκτορος τὰ νομικὰ ὁ κ. Rosly δὲν ἔχει ἄλλον τίτλον;

— Σ' ἐννοῶ, φίλε μου, ἀπεκρίθη ἡ κ. Tréfort μειδιῶσα· μάθε ὅτι ὁ κ. Albert εἶναι κτήτωρ πολὺ μεγάλης περιουσίας, ὑπερβαινούσης τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγ. ὅπερ δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητον.

— Πολὺ καλὰ! πολὺ καλὰ! ἀλλὰ τότε πῶς δυνάμεθα νὰ συνδιάσωμεν τὰς δύο συνεντεύξεις;

— Ἄν ἐπιθυμῆτε τοῦτο, κατορθοῦται εὐκόλως. Πηγαίνομεν ἀπὸ τῆς ἐννάτης μέχρι τοῦ μεσονυκτίου εἰς τοὺς Delrat καὶ ἀκολούθως ἀναχωροῦμεν διὰ τὸν χορὸν.

— Εὐγε! ἀγαπητῆ μου! ἐπιτυχέστατα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὰκ, τὰκ, εἶμεθα ἑτοιμαί, πάτερ, καὶ τ' ὄχημα ἀναμένει, ἠκούσθη φωνὴ τις νέα καὶ ἀνθηρὰ, εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ κ. Tréfort, κατὰ τὸ ἐσπέρας τοῦ ἐπισήμου χοροῦ.

— Εἰσέλθετε, δεσποινίς, εἰσέλθετε λοιπὸν, ἵνα σὰς θαυμάσωμεν ἀπεκρίθη ἄλλη φωνὴ ἔσωθεν. Δὲν εἶχον εἰσέτι προφερθῆ αἱ λέξεις αὗται καὶ ἡ παιδρὰ τῆς νέας ἐμφάνισις ἐφώτισεν αἰφνιδίως τὸ σκιερὸν καὶ διεσκευασμένον μετὰ σοβαρᾶς καλαισθησίας δωμάτιον, ἐνθα ὁ κ. Tréfort, ὁ σοφὸς ἰατρός, διήρχετο τὰς φιλέργους ὥρας, πρὸς σπουδὴν τῆς ἐπιπόνου ἐπιστήμης εἰς ἣν εἶχεν ἀφιερῶσει τὴν ζωὴν του, καὶ ἣτις τὸν ἐβοήθει νὰ κάμῃ τόσα καλὰ. Ἠγέρθη ταχέως, βλέπων τὴν θυγατέρα του καὶ προὐχώρησεν πρὸς ἀπάντησίν της.

— Δὲν εἶνε ὠραῖον τὸ φόρεμά μου πάτερ; ἀνεφώνησεν ἡ Μαγδαληνὴ μειδιῶσα. Καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τῷ πατρὶ τῆς καιρὸν ν' ἀποκριθῇ, τὸν ἔκαμε νὰ θαυμάσῃ, διὰ φαιδρῶν λόγων ἀμοιβομένων μὲ ζῶητος γέλωτας, τὰ μικρὰ αὐτῆς ἐκ μετάξης ὑποδήματα τῆς μακρᾶς λευκᾶς αὐτῆς χειρίδας, τ' ἄνθη τῆς, τὸ ριπίδιόν τῆς, τὸ λεπτῶς κεντισμένον ῥινόμακτρον τῆς, τέλος πᾶν ὅ,τι συμπληροῖ καὶ ἀπαρτίζει ἐντελῆ στολισμὸν χοροῦ.

Ὁ κ. Tréfort ἐπῆνει, ἐθαύμαζεν, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἐφάυμαζε πλειότερον πάντων ἦτον ἡ κόρη του. Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτον ὄντως ἀρκούντως ὠραία, ὅπως διεγείρῃ τὸν θαυμασμὸν ὑψηλὴ καὶ εὐστροφος, λευκὴ καὶ ξανθὴ, μὲ ὀφθαλμοὺς μέλανας πλήρης πυρὸς καὶ ἀκτίων μειδιάματος, ἡ καλλονὴ τις ἔθελεγε πάντα ὀφθαλμὸν, ἡ γλυκύτης τῆς προσήλυε πᾶσαν καρδίαν. Πρὸ πάντων δὲ τὸ εὐκαμπτον καὶ ἐλαφρῶς κεκλυμένον ἀνάστημά τῆς, τὸ φαιδρὸν μειδιάμα ἀνοῖγον τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἀποκαλύπτον τοὺς ἐκ μαργαρίτου ὀδόντας τῆς.—τὸ λευκὸν φόρεμά τῆς, πίπτον γύρωθεν αὐτῆς μετὰ πληθῆος χαριεστάτων πτυχῶν καὶ κλάδος πασχαλέας ἐπὶ τῆς χρυσῆς αὐτῆς κόμης, καθίστατο τὸ ἰδεῶδες τοῦ ζωγράφου, ἢ τοῦ ποιητοῦ.

Αἴφνης διεκόπη βλέπουσα προσηλούμενον ἐπ' αὐτῆς καὶ ἔτερον βλέμμα ἐκτὸς ἐκείνου τοῦ πατρός τῆς. — Ἄ! πάτερ ἀνεφώνησε πάραυτα μετ' ὕφους μομφῆς καὶ ἐρυθρίασασα μεγάλως, διατί δὲν μοι εἶπατε ὅτι δὲν εἴσθε μόνος;

— Μοὶ ἀφῆκες κἄν τὸν καιρὸν νὰ προφέρω λέξιν, μικρὰ μου θυγάτηρ; ἀπεκρίθη ὁ πατήρ τῆς γελῶν.

Τῷ ὄντι, διεγεροβείσα ἐκ τῆς ἀπόψεως πολυαριθμῶν ἡδονῶν, αἵτινες τὴν ἀνέμενον κατὰ ταύτην τὴν ἐσπερίδα, καὶ ὅλως ἐνασχολούμενη, ὅπως προκαλέσῃ τὸν τοῦ πατρός τῆς θαυμασμὸν διὰ τὰ ὠραία κοσμήματα ἅπερ τῇ ἐδώρισαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ πρώτου αὐτῆς χοροῦ, ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶχε κατ' ἀρχὰς παρατηρήσῃ νέον τινὰ ἐν τῇ σκιᾷ καθήμενον καὶ ἐγεροβέντα κατὰ τὴν ἐμφάνησίν τῆς.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, δεσποινίς, εἶπεν οὗτος προχωρῶν πρὸς τὴν νέαν κόρην. Ὄφειλον νὰ παρουσιασθῶ ταχύτερον, ἀλλὰ δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ σᾶς διακόψω... ἐπὶ τοσοῦτον ὁ φαιδρὸς ὕμων γέλως μὲ ἠνυρέστη, ἐπρόσθεσε μετὰ στεναγμοῦ ἐν τῷ ἅμα κατασταλέντος...

Δυστυχὴ κ. Raoul! εἶπεν ἠπίως ἡ Μαγδαληνὴ, τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν μικρὰν αὐτῆς χεῖρα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ἡ κ. Tréfort.

— Δὲν ἀνέμενον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ εὖρω ἐνταῦθα τὸν κύριον Raoul, εἶπεν αὕτη, χαιρετῶσα τὸν νέον. Βεβαίως ἡ κυρία μήτηρ σας ἔχει καλῶς.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπεκρίθη προσκλίνων μετὰ σεβασμοῦ. Αὕτη μοὶ ἐπεφόρτισε σὺν ταῖς προσήσεσιν αὐτῆς πρὸς ὑμᾶς, νὰ φέρω καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο δέμα διὰ τὴν δεσποινίδα Tréfort.

— Ὄ! ἡ καλὴ κ. Verneuil! Σκέπτεται πάντοτε πῶς δύνανται νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, ἀνεφώνησεν μετὰ χαρᾶς, ἡ Μα-

γδαληνὴ. Θεέ μου, πόσον εἶναι ὠραῖον! ἀνέκραξεν ἀνασύρουσα ἐκ τοῦ μεταξωτοῦ περικαλύμματος ὠραῖον κλάδον ἀνθέμιδος. Ἴδὲ το κάλλιον μῆτερ.

Ἡ κ. Tréfort ἀπέδωκεν εἰς τὰ ὠραῖα ἄνθη τὸν προσήκοντα θαυμασμὸν καὶ παρεκάλεσε τὸν κ. Verneuil νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μητέρα του, ἐκ μέρους αὐτῆς τε καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, προσθέτουσα ὅτι ἐλπίζουσι νὰ ἐκπληρώσωσι αἱ ἴδιαι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν τὴν εὐχάριστον ταύτην ὑποχρέωσιν. Εἶτα ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὴν κόρην τῆς, εἶπεν. — Κάθησαι ἐκεῖ Μαγδαληνὴ καὶ ἄφες με νὰ θέσω ἐπὶ τοῦ στηθοδέσμου σου τὸν χαριεστάτον τοῦτον κλάδον, ὅστις θ' ἀρμόζῃ θαυμασίως ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριχάπτων σου. Ὁ κ. Raoul θέλει ἔχει οὕτω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ εἶπῃ εἰς τὴν μητέρα του ὅτι τὸ δῶρον τῆς ἦτο πολὺ χρήσιμον, προσέθηκε, προσβλέπουσα μετὰ μειδιάματος τὸν νέον. Οὗτος προσέκλυε χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶπῃ ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἐξέφραζεν ἀρκούντως τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἠσθάνθη ἐκ τῶν θελκτικῶν τούτων λόγων. Εἶτα ὁ κ. Verneuil ἀποχαιρετήσας ἀπεσύρθη, ἐνῶ ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Tréfort καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῶν ἀνεληθόντες ἐπὶ τοῦ ἀναμένοντος αὐτοὺς ὀχήματος, μετέβησαν ἐν τάχει εἰς τοῦ κ. Delrat

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Θέλετε ἐρωτήσῃ βεβαίως, διατί ἡ Μαγδαληνὴ εἶπεν, ὀμιλοῦσα μετὰ τοῦ κ. Verneuil. Δυστυχὴ κ. Raoul!

Διότι ἡ δυστυχία εἶχεν ἤδη κρούσει ἐπανειλημμένως τὴν θύραν τοῦ εἰκοσιτετραετοῦς ὠραίου καὶ εὐφροεστάτου τούτου νέου.

Ὁ κ. Raoul Verneuil, νέος ἱατρὸς, πλήρης μέλλοντος, εἶδε πρὸ ἐνὸς ἔτους καταρρέον ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας του, Ὁ πατήρ του πλούσιος φορτωτῆς πλείων τῆς πόλεως, ἀπώλεσεν ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν ἐν τινὶ ἀπροόπτῳ οικονομικῇ καταστροφῇ. Αὕτη ἡ ἀπροσδόκητος δυστυχία τῷ ἐπήνεγκεν ἀκαριαίως τὸν θάνατον, ἔνεκα ῥήξεως ἀνευρύσματος.

Ἐξ μῆνας μετὰ τὰ λυπηρὰ ταῦτα συμβάντα, ἡ Εὐα, ἡ μόνη μόνη ἀδελφὴ τοῦ Raoul, θελκτικὴ κόρη δεκαεξαέτης, προσεβλήθη ὑπὸ ὀδυνῶν καὶ κεραυνοβόλου ἀσθενείας, καθ' ἣς ὅλαι αἱ προσπάθειαι καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀδελφοῦ τῆς δὲν κατίσχησαν.

Ματαίως προσεπάθησε βοηθούμενος ὑπὸ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων συναδέλφων του νὰ παλαίσῃ κατὰ πόδας ἐναντίον τοῦ θανάτου. Ματαίως ἡ δυστυχὴς μήτηρ του κατηναλώθη εἰς δάκρυα καὶ προσευχάς, τὴν ἐσπέραν τῆς ὀγδόης τῆς νόσου ἡμέρας, ἡ Εὐα παρέδωκε τὴν τελευταίαν πνοὴν χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ προφέρῃ λέξιν, σφίξασα μόνον μετ' ἀδυναμίας τὰς ἀγαπητὰς χεῖρας, αἵτινες τὴν ὑποστήριζον καὶ ἀφίσασα νὰ πλανηθῇ θεῖον μειδιάμα ἐπὶ τῶν συνεσταλμένων ἐκ τῆς ἀγωνίας χειλέων τῆς. — Ὁ Raoul κατελήθη τότε ὑπὸ τηλικαύτης ἀπελπισίας, ὥστε ἐφοβήθησαν πρὸς στιγμὴν τὸ λογικόν του.

Κατὰ τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην στιγμήν, ὁ κ. Tréfort ἐφάνη ἀληθῆς φίλος εἰς τοὺς δυστυχεῖς τούτους τεθλιμμένους. Ἄντι νὰ ἀποσυρθῆ, περατωθέντος τοῦ ἔργου του, ἔμεινεν πλησίον αὐτῶν, ἐπιδαφιλεύων αὐτοῖς πᾶσαν φροντίδα καὶ πᾶσαν παρηγορίαν δεικνύων πρὸς τὴν τεθλιμμένην μητέρα τὸν υἱόν, ὅστις τῇ ἐναπέμεινεν εἰσέτι, εἰς δὲ τὸν ἀπηλπισμένον υἱόν τὴν δυστυχῆ μητέρα, δι' ἣν ἦτο τόσον χρήσιμος. Οὕτως ἐπανέφερε μικρὰν γαλήνην εἰς τὰ ταραχθέντα ταῦτα πνεύματα, ὀλίγην εἰρήνην εἰς τὰς πληγωμένας ταύτας καρδίας. Ἐκαμε δὲ κάτι πλειότερον, ὑπεσχέθη εἰς τὸν Raoul νὰ τὸν λαμβάνῃ ὡς συμπράκτορα εἰς τὰ συμβουλίᾳ του διὰ νὰ σχηματίσῃ οὕτω πελατεῖαν.

Ἄπο τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ κ. Verneuil καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἡ σθάνοντο πρὸς τὸν κ. Tréfort καὶ εἰς τὴν οικογένειάν του ζῶησαν καὶ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην.

(ἀκαλουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΩΔΗ

(Μίμησις)

Ἦ ἔρωσ, ἔρωσ, ἄρωμα μαγευτικὸν καὶ θεῖον!
Ἦλιος σὺ καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ παραδείσου!
Ἄστρον λαμπρὸν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ πυραυγὲς τοπεῖον!
Ἔπαρχει ἄρα εἰς τ' ἄπειρα τοῦ κόσμου, τῆς ἀθύσου
Χώρα, ἔστω καὶ δυστυχήσ, ὑπάρχει μέρος τόπου
Ἔνθα σὺ δὲν λατρεύσαι θεμύτατα, ὦ ἔρωσ!
Ἔφρίσεται ἄρα λαός, κόσμος, ψυχὴ ἀνθρώπου
Μὴ ἔχωρ πίστιν πρὸς θεὸν καὶ διὰ σὲ ἔν μέρος;

Ἦ ἔρωσ, εἶσ' ἐπὶ τῆς γῆς βράχος μεμονωμένος,
Ἦ ἔρημος, ἡ ἄβυσσος ὅπου τὴν φωλεάν σου
Καὶ τὸν βωμὸν δὲν ἤγειρες; Νὰ μείνω βυθισμένος
Ποῦ δύναμαι χωρὶς ποτὲ νὰ πνεύσω τ' ἄρωμά σου,
Ἦ ὑπὸ ποῖον οὐρανὸν δύναμαι νὰ βαδίσω,
Νὰ ἀφεθῶ εἰς τοὺς γλυκεῖς φεμώδεις λογισμούς μου,
Χωρὶς ὁμοῦ, ὁμοῦ μὲ σὲ καὶ τὴν ζωὴν νὰ ζήσω,
Χωρὶς νὰ συναρτήσω σὲ εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς μου;

Παντοῦ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ὁ ἔρωσ ἐπιπνέει·
Τὸν βλέπω εἰς τὰ δάκρυα τῆς δρόσου, εἰς τὸ κῆμα,
Ἦ ὅπου ὁ βῶαξ χύνεται, ὅπου ἡ αἶρα κλαίει,
Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ χρύσωμα. Ἀκόμη εἰς τὸ μῆμα,
Ἦ ὅπου τὰ φύλλα πίπτουσιν, ὅπου τὸ ἄρθος φθίρει,
Ἦ αὐτὸ τὸ ψυχορράγημα τοῦ δύοντος ἀστέρου,
Ἦ ἐκεῖ ὅπου ἐξασθερεῖ ἡ τοῦ ἀνέμου δίρη
Ἦ Αθαναςίας ἄγγελος παρίσταται ὁ ἔρωσ.

Ἦ τὸ τὸ φρίσσον φύλλωμα ὅπου ἡ δρόσος πίπτει,
Ἦ τὸ τὸς μάγους ἀσπασμοὺς τῶν δένδρων τῶν δασῶν,
Ἦ ἐκεῖ ὅπου ἡ σφένδαμνος μὲ μεγαλεῖον κύπτει,
Ἦ τὸ τὰς βασιλεῖους δροῦς ἤκουσα πνευστιῶν
Εἰς οὐρανὸν ἢ ἀνέρχεται ἄρμονικὸν τὸ ἄσμα,
Ἦ μελωδία τῶν πτηνῶν, τῆς αἴρας ἡ προή.
Τὸ ἄσμα καὶ οἱ ἀσπασμοὶ εἶνε ἐρώτων πλάσμα.
Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἔρωσ προξενεῖ.

Διέτρεξα τὴν ἔρημον ἀκτὴν ὅπου τὸ κῆμα
Φιλεῖ τῆς παραλλίας του τὴν ἄμμορ κατὰ μῆκος
Καὶ εἶδον εἰς τὸ γλίλημα τοῦ ἔρωτος τὸ σῆμα.
Ἄλλοθρον εἰς τὸ κῆματα ἐφέρετο τὸ φῶκος,
Ἦ ἐκλίρε πρὸς τὸ ἄπειρον τὸ ἄρθος τὸ ὄρατον
Καὶ ἔψαλλε τοῖς ναυτικοῖς ἄσμα ἐρώτων νέων.

Πρὸς τὴν κοιλάδα τ' οὐρανοῦ ἐστήλωσα τὸ βλέμμα,
Ἦ ἔνθα τὸ ἄπειρον ὑψοῦ πρὸς τὸν θεὸν τὸ πνεῦμα·
Οἱ οὐρανοὶ ὑπὸ χρυσοῦς κόρυς ἐκοσμοῦντο,
Κατοικῶς καὶ ἐν σιγῇ οἱ κόσμοι ἐκινουῦντο.
Ἦτο τὸ πᾶν ἄρμονικὴ αἰώνιος γαλήνη·
Τὰ πάντα ὁ τοῦ ἔρωτος νόμος σοφῶς ἐκίρει.

Τότ' ἐθεώρησα τὴν γῆν. Γυνὴ τις ἐμειδία
Ρεμβή καὶ ψιθυρίζουσα τι ἐν φωτῇ ἠδεῖα·
Τὰ ὄμματά της ἔφερον τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα·
Τί ἔκστασιν ὑφίστατο σφριγδὸν τ' ὄρατον σῶμα!
Ἦ φῶτιζε σέλας γλυκὺ τὸ θεῖον της τὸ βλέμμα
Καὶ μαγευμένον μ' ἔσυρε πλησίον της ἡρέμα.

Τυφλώτων καὶ περιπαθῆς ἐστήριξα τὸ στήθος
Καὶ τὸ ἠσθάρθην συμπαθῶς ὀγκούμενον καὶ πάλλον.
Ἦ ἔρωσ ἤγειρε παλμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ πλήθος
Καὶ εἰς ἐρώτων ἡ ψυχὴ ἐσύρετο τὸν σάλον·
Αἱ χίλιαι ἀκτῖνες του γύρω διασπαρεῖσαι
Ἦ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῇ ψυχῇ εἰσέδουσαν θλασθεῖσαι.

Ἦ ἐξενυρον τὸ βλέμμα μου ποῦ δύναμαι, εἰς ποῖον
Χώραν νὰ στρέψω χωρὶς σὲ ἔρωσ νὰ διακρίνω
Καὶ νὰ γευθῶ τὴν ἠδορῆν, ἢ ἡδὴ ἔτι πίνω
Καὶ ἢν θὰ φέρω ἐν ἐμοὶ ὡς ἐρὰν ἐστίαρ!
Ἦ ἐν τῇ ρυκτὶ τοῦ μνήματος ὡς ἐν φωτὶ τὸ φάσμα
Τὸν ποιητὴν ἀκολουθῶν τὸ ἴδιόν του ἄσμα·
Ὅθτω καὶ σὺ αἰῶνια μὲ συνοδεύεις, ἔρωσ,
Εἰς ὅποιον καὶ ἂν στραφῶ τοῦ κόσμου τούτου μέρος.

Ἦ ἐν Καλάμεις 1879.

Δημητρίος Μπενῆ Ψάλλτης

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΕΤΗ

Ποσάκις ἄλλοτε ἐδῶ σφριγώδης ρεατίας,
παρὸν καὶ μέλλον θεωρῶν ὡς ἐνανθῆ τοπία
Εἰσῆλθε μεθ' ἄντρων παλμῶν τῆς ρεᾶς ἡλικίας
καὶ ἔστεψε τὰ στήθη του μὲ ῥόδα καὶ μὲ ἴα!

Ἦ ἀπ' ἄρθουσ' ἄρθος εὐχαρις ὡς χρυσαλὶς ἐπέτα
καὶ κατωσφραῖνετο τὸ ἔρ, καὶ ἔδρεπε τὸ ἄλλο
Ἦ ἐπὶ τῆς δρόσου τοῦ χροῦσ, τὸν βίον ἐμελέτα
ξένος εἰς τὸν πολύστονον τῆς δυστυχίας σάλον.

Ἦ ὡσάκις ἄρθη δρέποντα τὸν ἔστεψεν ἡ δύσις
καὶ ἔρθουσ' ἐξ ἐμπνεύσεως προσβλέπων τὴν σελήνην
Ἦ ἀπῆρχετο μετὰ παλμῶν, μ' ἀρρήτους συγκινήσεις
νὰ δόση τὰς εὐώδεις του μυρσίνας εἰς ἐκείνην.

Ἦ ἄλλ' ἦδη... Μοῖρα ἀπηγῆς!... ἀθλία Εἰμαρμένη!...
ἔπεσε τ' ἄρθος μαρανθὲν εἰς γὰρρον καταγίδα...
Τὸ σκότος καὶ ἡ συμφορὰ ὡς σὺντροφος τῷ μένει,
καὶ ἔχει τὸν ἀπελπισμὸν ὡς μόνην του ἐλπίδα.
Ἦ ὀτλήμων!... οὐδ' ἔν ἄρθος κᾶρ ὡς ἄλλοτε δὲν κόπτει...
λυπεῖται μὲ τοὺς στόνους του σκληρῶς μὴ τὸ μολύνη
Ἦ ὅπου βαδίση εἰς πικρὰν ἀνάμνησιν προσκόπτει,
καὶ εἰς μνημόσυνον αὐτῆς, ἐν δάκρυν τότε χύνει.
Ἦ ἐν τῷ βοτανικῷ κήπῳ 15 Ἰουλίου 1884.